ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobkyně: **P. T. T. U.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, čj. MV-191562-3/SO-2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 8. 2021, čj. 61 A 6/2021-56,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 8. 2021, čj. 61 A 6/2021-56, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, čj. MV-191562-3/SO-2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **32 684 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval výkladem § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2017 (dále jen „správní řád“). Dále se zabýval tím, zda je či není v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodováno o právním nároku cizince, zda

správní orgány alespoň v obecné rovině sdělily žalobkyni (dále „stěžovatelka“), jaké skutečnosti vyplývají z utajovaných podkladů, zda jsou skutečnosti uvedené v utajovaných podkladech dostatečně individualizovány ve vztahu ke stěžovatelce a zda § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců není protiústavní.

[2] Stěžovatelka podala dne 15. 3. 2019 prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutími ze dne 28. 11. 2019 a 12. 6. 2020 žádost zamítlo. Tato rozhodnutí byla k odvolání stěžovatelky zrušena žalovanou. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 3. 11. 2020, čj. OAM-24298-55/ZM-2019, žádost stěžovatelky o vydání zaměstnanecké karty zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dospěl totiž na základě obsahu utajovaných informací k závěru, že zaměstnaneckou kartu stěžovatelce nelze vydat, neboť její pobyt na území není v zájmu ČR. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala stěžovatelka odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Následně podala stěžovatelka proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že obsah utajovaných informací se nemohl promítnout do odůvodnění správních rozhodnutí. Soud se s jejich obsahem seznámil. Správní orgány nemohly své úvahy a důvody rozhodnutí blíže popsat. Ze správních rozhodnutí jsou patrné důvody, pro které není pobyt stěžovatelky na území v zájmu ČR. Jsou proto přezkoumatelná. Právo stěžovatelky na spravedlivý proces nebylo porušeno. Jeho ochranu totiž zajišťuje krajský soud, který se seznámil s obsahem utajovaných informací a posoudil jejich věrohodnost přesvědčivost a význam ve vztahu k důvodu pro neudělení zaměstnanecké karty. Utajované informace nasvědčují tomu, že pobyt stěžovatelky na území není v zájmu ČR. Obsah utajovaných informací je dostatečně podložený a konkrétní ve vztahu ke stěžovatelce. Do správního spisu byly založeny úřední záznamy ze dne 7. 10. 2019, 21. 5. 2020 a 15. 10. 2020, informující stěžovatelku o tom, že podkladem rozhodnutí jsou též utajované informace. Správní orgán I. stupně proto zajistil možnost seznámení s podklady rozhodnutí v nejvyšší možné míře. K utajovaným informacím nemohly být uváděny žádné doprovodné informace, neboť by tím mohl být ohrožen účel jejich utajení. Stěžovatelka se nemohla seznámit s obsahem utajované informace vedené pod čj. V 80/2020-SO. O tom, že bude rozhodováno na základě utajovaných informací, byla stěžovatelka již dříve informována. Formální výzva žalované k vyjádření k novým podkladům rozhodnutí by proto postrádala smysl. Odkaz na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2020 ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, č. 80982/12, není případný. Stěžovatelka nedoložila své tvrzení ohledně porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Informace splňují podmínky pro jejich utajení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud ke svému tvrzení, podle kterého by formální výzva k vyjádření se k novým

podkladům pro rozhodnutí postrádala smysl, neuvedl žádný právní předpis, o který svůj závěr opírá. Krajský soud nevzal v potaz, že žalovaná měla umožnit stěžovatelce seznámit se s novou utajovanou informací postupem podle § 36 odst. 3 věty druhé správního řádu. Na stěžovatelku se nevztahuje výluka podle § 36 odst. 3 věty čtvrté správního řádu. Citované ustanovení se vztahuje pouze na deklaratorní rozhodnutí. Zaměstnanecká karta je pobytový titul. Zákon o pobytu cizinců stanovuje podmínky, které musí žadatel splnit, aby mu byla zaměstnanecká karta udělena. Z těchto podmínek nevyplývá nenárokovost zaměstnanecké karty. Postupovala-li by žalovaná podle § 36 odst. 3 správního řádu, musela by zvážit, v jaké podobě, která nezmaří účel utajení, stěžovatelku s podkladem seznámí. Případně by jí musela v obecné rovině sdělit, jaké skutečnosti z tohoto nového podkladu vyplývají. Postup žalované proto měl dopad do procesních práv stěžovatelky.

[6] Správní orgány rozhodly o žádosti na základě utajovaných informací, o jejichž obsahu, právní povaze a způsobu pořízení neposkytly stěžovatelce žádné údaje. Obsahuje-li nějaký podklad utajované informace, nemá stěžovatelka podle správních orgánů právo o tomto podkladu zjistit základní údaje, které by jí umožnily reagovat a chránit v řízení své zájmy. Veškeré podstatné informace, na jejichž základě bylo rozhodnuto, byly utajené. Stěžovatelka proto nemohla uplatnit své procesní právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Zástupci stěžovatelky proto nezbývalo, než ve správním řízení „střílet na slepo“, neboť nebylo objasněno, proč pobyt stěžovatelky není v zájmu ČR. Stěžovatelce nebylo ani v obecné míře, která neohrožuje utajení informací, sděleno, z jakých poznatků a důkazů správní orgány vycházely a co bylo jejich obsahem.

[7] Správní orgán I. stupně nesdělil ani v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných informací vyplývají. V záznamu do spisu je pouze uvedeno, že z utajovaných informací vyplývá, že pobyt stěžovatelky za účelem výkonu zaměstnání na území ČR není v jejím zájmu, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsaným v podkladech. Jde o jedinou informaci k obsahu utajovaných informací, kterou stěžovatelka dostala. Správní orgán I. stupně se tak omezil na parafrázi § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců je protiústavní. Omezuje totiž právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Rovněž odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k utajovaným informacím je obecné a nekonkrétní. Je na Nejvyšším správním soudu, aby utajované informace a jejich obsah sám posoudil a zjistil, zda jsou ve vztahu ke stěžovatelce dostatečně konkrétní a podložené. Je nutné se rovněž zaměřit na údajné propojení stěžovatelky s organizovaným zločinem. Stěžovatelce totiž není známo a ani jí nebylo naznačeno, o jaké propojení se jedná. Závěrem stěžovatelka odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2021, čj. 54 A 14/2021-56. Teprve z něj se v obecné rovině dozvěděla, co vyplývá z utajovaných informací, které jsou podkladem rozhodnutí i v její věci. Stěžovatelka však žádost o zaměstnaneckou kartu podala bez registrace v systému Visapoint pomocí svého zástupce.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že cizinec nemá nárok na pobyt na území ČR. V řízení nebylo rozhodováno o právním nároku stěžovatelky. Žalovaná proto nebyla oprávněna umožnit stěžovatelce uplatnění jejího práva na vyjádření ve vztahu k nově doplněné utajované informaci čj. V 80/2020-SO. Stěžovatelka nemohla být s utajovanou informací seznámena ani v obecné rovině. To, že neměla přístup k obsahu utajovaných informací, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces. Krajský soud

nemohl být v odůvodnění napadeného rozsudku konkrétnější, aby neohrozil účel utajovaných informací. Utajované informace jsou relevantní k závěrům, které z nich byly vyvozeny. Z jejich obsahu jsou zřejmé okolnosti, které jsou dostatečně přesvědčivé a věrohodné pro zamítnutí žádosti stěžovatelky. Žalovaná se nemohla blíže vyjádřit k časové ose případu, pokud jde o podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť by tím mohlo dojít k ohrožení utajovaných informací. Rozsudek sp. zn. 54 A 14/2021 vybočuje z rozhodovací praxe.

[9] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného poukázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2021, čj. 43 A 13/2021-63. Jeho závěry jsou totožné se závěry rozsudku sp. zn. 54 A 14/2021. Ten proto nepředstavuje vybočení z rozhodovací praxe.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že obdobnou kasační stížností jiného stěžovatele se zabýval již v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, čj. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS. Protože se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabýval námitkami, které uvádí stěžovatelka i v nyní projednávané kasační stížnosti, vyšel nyní rozhodující senát ze závěrů citovaného rozsudku a v podrobnostech na ně odkazuje. Neshledal totiž důvod se od něj odchýlit (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud shodně postupoval i v rozsudcích ze dne 27. 4. 2022, čj. 7 Azs 209/2021-33, ze dne 10. 5. 2022, čj. 7 Azs 301/2021-58, a ze dne 12. 5. 2022, čj. 10 Azs 409/2021-50.

III.1 K namítané nepřezkoumatelnosti

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námitky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[13] Stěžovatelka namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť krajský soud ke svému tvrzení, podle kterého by formální výzva k vyjádření se k novým podkladům pro rozhodnutí postrádala smysl, neuvedl žádný právní předpis, o který svůj závěr opírá. Tato námitka není důvodná. Krajský soud v bodě 37 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka měla možnost seznámit se s podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu v míře, kterou umožňovala povaha utajovaných informací. V bodě 39 napadeného rozsudku dále uvedl, že *„jak plyne ze shora uvedeného, žalobkyně se beztak nemohla se samotným obsahem této informace seznámit. O tom, že ve věci správní orgány budou rozhodovat i na základě utajovaných informací poskytnutých NCOZ, byla přitom žalobkyně již dříve informována. Formální výzva žalované k vyjádření k novým podkladům rozhodnutí, tj.*

nově opatřené utajované informaci, by tak postrádala jakýkoli smysl.“ Tyto závěry se tak zjevně vztahují k § 36 odst. 3 správního řádu.

[14] Stěžovatelka dále namítá, že je nepřezkoumatelné pro všeobecnost a nekonkrétnost odůvodnění krajského soudu v bodě 36 napadeného rozsudku, ve kterém krajský soud uvedl, že *„po přezkoumání a řádném posouzení utajovaných informací, z nichž správní orgány vycházely, dospěl krajský soud k závěru, že tyto informace skutečně nasvědčují tomu, že pobyt žalobkyně na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v žádosti o zaměstnaneckou kartu není v zájmu České republiky. Obsah utajovaných informací je dostatečně podložený a ve vztahu k žalobkyni též dostatečně konkrétní (není přitom nezbytné, aby žalobkyně již přímo vyvíjela konkrétní činnost v rozporu se zájmy České republiky, jak žalobkyně sugeruje, neboť v daném ohledu zcela postačí, jedná-li se o dostatečně konkrétní hrozbu takové činnosti). Správní orgány tedy důkazní břemeno na ně kladené unesly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj. 4 As 108/2013-69).“*. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že odůvodnění krajského soudu je obecné. To však samo o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá. Nejvyšší správní soud totiž může posoudit, zda byla tato obecnost namístě s ohledem na obsah utajovaných informací.

[15] Napadený rozsudek je srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů, kterými krajský soud reagoval na uplatněnou žalobní argumentaci. Z napadeného rozsudku je zároveň zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Vadou nepřezkoumatelnosti proto netrpí. Tomu odpovídá i to, že stěžovatelka se závěry krajského soudu v kasační stížnosti relevantně polemizuje a namítá jejich nezákonnost. Napadený rozsudek tak zjevně vadou nesrozumitelnosti a nedostatkem důvodů netrpí. Nejvyšší správní soud se proto mohl dále věcně zabývat uplatněnými kasačními námitkami.

III.2 K výkladu § 36 odst. 3 správního řádu

[16] Podle § 17 odst. 3 správního řádu platí, že *z důvodu ochrany utajovaných informací a z důvodu ochrany jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, se v případech stanovených zákonem část písemností nebo záznamů uchovává odděleně mimo spis. Odděleně mimo spis se uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se ustanovení tohoto nebo jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí.*

[17] Podle § 36 odst. 3 správního řádu dále platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá*

vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.

[18] Účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak (§ 36 odst. 3 správního řádu). Jde o jednu ze zákonných záruk ústavně chráněných principů spravedlivého procesu. Jednou z výjimek tohoto pravidla, o kterou jde v nyní projednávané věci, je situace, kdy podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek uvedených v § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis. V takovém případě se může účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Není-li to možné, je správní orgán povinen účastníkovi alespoň v obecné rovině sdělit, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Nerozhoduje-li se však o právním nároku účastníka, není tento účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, kterou jsou podle § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně. Ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců (k němu blíže viz část III.4 tohoto rozsudku) představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu (mj. specifika odůvodňování rozhodnutí založeného na utajovaných informacích v cizineckých věcech), nevylučuje však použitelnost citovaného § 36 odst. 3 správního řádu.

[19] Podle § 17 odst. 3 správního řádu se odděleně mimo spis mj. uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií ČR nebo zpravodajskými službami. Na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se nepoužijí ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu.

[20] Stěžovatelka se dovolává § 36 odst. 3 správního řádu a tvrdí, že měla být alespoň v omezené podobě seznámena s podklady rozhodnutí, tj. s utajovanými informacemi. Nesouhlasí zároveň s tím, že jí správní orgány nesdělily kromě parafráze zákonného textu prakticky nic.

[21] Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu rozlišuje mezi těmi účastníky, o jejichž právním nároku se v řízení rozhoduje, a účastníky jinými, tedy takovými, o jejichž právním nároku se v řízení nerozhoduje. Prvně uvedení účastníci s „právním nárokem“ mají procesní právo seznámit se s utajovanými podklady, je-li to možné, *pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení*. Naproti tomu účastníci jiní, „bez právního nároku“ na výsledek řízení, procesní právo seznámit se s utajovanými podklady rozhodnutí nemají.

[22] Správní řád v § 36 ani jinde nehovoří o tom, co se rozumí rozhodováním o „právním nároku“. Zákony obecně spíše jen výjimečně výslovně stanovují, že na určité rozhodnutí má účastník řízení za splnění zákonných podmínek právní nárok, anebo naopak že právní nárok nemá [například je nárok na udělení řidičského oprávnění nebo na jeho rozšíření podle § 92 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), naopak není nárok na udělení státního občanství podle § 12 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), na výjimku z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích

podle § 77 odst. 7 zákona o silničním provozu, nebo na poskytnutí finančních prostředků na opatření ve veřejném zájmu podle § 102 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)].

[23] Nestanoví-li zvláštní zákon výslovně, zda na určité rozhodnutí je, či není právní nárok, je třeba zvážit povahu sporného subjektivního práva. Rozhodováním o „právním nároku“ je nutno rozumět takovou úpravu, kdy správní orgán musí vydat pozitivní rozhodnutí za podmínky, že žadatel splní všechny zákonem stanovené podmínky. Naproti tomu rozhodováním o „právním nároku“ typicky není, je-li vydání rozhodnutí v řízení o žádosti podmíněno správním uvážením správního orgánu nebo je nárokovost výsledku řízení právním řádem jinak relativizována (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2021, čj. 108 A 3/2021-59, a VEDRAL, Josef. K posledním novelám správního řádu. *Správní právo*, č. 5/2019, sv. 52, s. 261-293, text na s. 269–270).

[24] Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 10 Azs 438/2021 dospěl k závěru, že v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců, nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení správního orgánu, nenárokovost výsledku tohoto řízení plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Žádostí o vydání zaměstnanecké karty totiž cizinec usiluje v zahraničí o vydání pobytového titulu (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, čj. 1 Azs 2/2019-54, č. 3904/2019 Sb. NSS, body 37 a 38, nebo ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 Azs 74/2019-31, bod 20).

[25] Cizinec tak sice nemá právní nárok na vstup do ČR, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (rozsudek sp. zn. 1 Azs 2/2019, bod 36). Rozhodování o těchto žádostech musí být nesvévolné, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, body 57 a 101).

[26] Na uvedeném nic nemění ani směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě. Cílem této směrnice je totiž stanovit procesní pravidla pro postup posuzování žádostí o jednotné povolení a vytvořit transparentní a spravedlivý mechanismus, aby dotyčným osobám nabízel odpovídající právní jistotu. Směrnice se však nijak nedotýká pravomoci členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání (body 5 a 6 preambule směrnice). Ustanovení čl. 8 odst. 3 směrnice připouští nepřípustnost žádosti z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních

příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Procesní záruky uvedené v čl. 8 směrnice pak vytvářejí toliko rámec pro ochranu spravedlivého procesu a ochranu proti možné svévoli správních orgánů.

[27] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatelka neměla právní nárok na pozitivní rozhodnutí, tedy na vydání zaměstnanecké karty. Stěžovatelka proto neměla procesní právo seznámit se s utajovanými podklady, a to ani v té podobě, která nezmaří účel jejich utajení (§ 36 odst. 3 správního řádu).

[28] Z výše uvedeného však neplyne, že stěžovatelka neměla alespoň v obecné rovině právo na sdělení, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají. Podle § 36 odst. 3 věty poslední správního řádu totiž účastník, nerozhoduje-li se v řízení o jeho právním nároku, není oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí. Poslední věta tohoto ustanovení se však nijak nedotýká práva účastníka na to, aby mu správní orgán sdělil *alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají* (shodně VEDRAL, dílo citované v bodě [23] výše, s. 269 a s. 271). Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že povinnost správního orgánu podle § 36 odst. 3 správního řádu míří na sdělení nějakých *„skutečností“*, byť v obecné rovině, nikoli jen na sdělení předběžného právního hodnocení.

[29] Povinnost správního orgánu sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (skutkové okolnosti na rozdíl od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají, má svůj základ též v požadavcích práva Evropské unie. Ustanovení čl. 47 první pododstavec Listiny základních práv EU stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených uvedeným článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Právě k zaručení dodržování tohoto základního práva v rámci EU ukládá čl. 19 odst. 1 první pododstavec Smlouvy o EU členským státům povinnost stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie.

[30] Právo EU konkrétně vyžaduje, aby cizinec byl seznámen alespoň s podstatou důvodů, na jejichž základě stát vůči cizinci provedl nějaké opatření, jako je například ukončení pobytového titulu nebo odepření vstupu (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 6. 2013, *ZZ*, C-300/11, EU:C:2013:363). Soudní dvůr zdůraznil právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu článku 47 Listiny základních práv EU, a to včetně zásady kontradiktornosti. Soudní dvůr uznává, že v určitých případech může poskytnutí utajených důkazů *„přímo a konkrétně ohrozit bezpečnost státu, jelikož může mj. ohrozit život, zdraví či svobodu osob či odhalit metody vyšetřování vnitrostátních bezpečnostních orgánů, a vážně tak narušit plnění budoucích úkolů těchto orgánů, resp. jim v tom zabránit.“* (bod 66 rozsudku *ZZ*). Vnitrostátní soud pak musí zvážit, zda a v jakém rozsahu může omezení práva cizince na obhajobu plynoucí zejména z toho, že nebyl přesně a úplně informován o důkazech a důvodech, z nichž vychází sporné rozhodnutí, ovlivnit důkazní hodnotu důvěrných důkazů (bod 67 rozsudku *ZZ*). Vnitrostátní soud však musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o *„podstatě důvodů“*, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, a to *„způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů“* (bod 68 rozsudku *ZZ*).

[31] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že se správní orgán I. stupně v nyní projednávané věci pokusil splnit své povinnosti podle § 36 odst. 3 správního řádu nejprve dne 18. 10. 2019. Stěžovatelce (respektive jejímu zástupci) při nahlédnutí do spisu sdělil, že bude vycházet z obsahu utajovaných informací uvedených v záznamu ve spisu ze dne 7. 10. 2019. V něm je uvedeno, že z utajovaných informací vyplývá, že pobyt stěžovatelky *„za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky není v jejím zájmu, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsaným v těchto podkladech“*. Poté, co žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 11. 2019, sdělil správní orgán I. stupně totožnou informaci stěžovatelce ve výzvě k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 5. 2020. Poté, co žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 6. 2020, správní orgán I. stupně sdělil stěžovatelce (respektive jejímu zástupci) při nahlédnutí do spisu, že bude vycházet z obsahu utajovaných informací uvedených v záznamu ve spisu ze dne 15. 10. 2020. V něm je uvedená shodná informace jako v záznamu ve spisu ze dne 7. 10. 2019. Jde-li o podklad čj. V 80/2020-SO, který žalovaná podle obsahu rozhodnutí získala v řízení o odvolání od Národní centrály proti organizovanému zločinu, žalovaná stěžovatelce nesdělila alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají. Na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí toliko uvedla, že *„tato utajovaná informace je zpřesněním a doplněním všech vyhotovených utajovaných informací pořízených v průběhu správního řízení, o jejichž obsahu byla účastnice ze strany správního orgánu I. stupně v obecné rovině informována* […]. *Bezpečnostní rizika jsou ve vztahu k účastnici řízení vymezena v utajovaných informacích, a to zejména v utajované informaci vedené pod č. j. V89/2020-OAM a utajované informaci vedené pod č. j. V 80/2020-SO, které blíže konkretizují předchozí utajované informace ve vztahu k jednotlivým konkrétním případům, obsahují údaje o způsobu činnosti organizované zločinecké skupiny, která je v rozporu se zájmy České republiky, a vztah účastnice řízení k ní, opírají se o konkrétní zdroje a v souhrnu a vzájemné souvislosti s ostatními utajovanými informacemi tak naplňují požadavky kladené na jejich obsah zákonem, judikaturou a rovněž povahou věci.“*.

[32] Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně pouze reprodukoval text § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je důvodem pro zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu [§ 46 odst. 6 písm. a) téhož zákona] též to, že *pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*. Tím však správní orgán I. stupně nesplnil povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť stěžovatelce v podstatě jen naznačil právní hodnocení jeho případu, aniž by uvedl, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají. Žalovaná zároveň pochybila tím, že nepostupovala podle § 36 odst. 3 správního řádu, přestože podklad čj. V 80/2020-SO nově pořídila v odvolacím řízení [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Žalovaná stěžovatelce nesdělila, jaké skutečnosti z utajovaného podkladu čj. V 80/2020-SO vyplývají, a nedala jí ani možnost se před vydáním rozhodnutí k tomuto podkladu vyjádřit. Jak vyplývá z bodu [31][31] výše, stěžovatelka se skutečnosti, které mají z tohoto podkladu vyplývat, nedozvěděla ani z odůvodnění rozhodnutí žalované.

[33] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že by postačilo sdělení v obecné rovině. Nebylo třeba stěžovatelce předestřít veškeré skutečnosti a důkazy, které plynou z utajené části spisu. Stěžovatelka však měla právo na sdělení alespoň *„podstaty důvodů“*, jinak neměla šanci efektivně se bránit proti rozhodnutí správních orgánů. Je nepřijatelné, aby se stěžovatelka či její advokát tyto důvody náhodně dozvídala v souvisejících soudních

řízeních o žalobách jiných vietnamských občanů, jak podotkla stěžovatelka v kasační stížnosti (viz bod **Error! Reference source not found.** tohoto rozsudku). Došlo tak k tomu, že správní orgány nutily stěžovatelku ke *„střelbě na terč se zavázanýma očima“* (nález Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21, bod 27).

[34] Protože správní orgány porušily povinnost sdělit stěžovatelce alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají, a to po vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl (§ 36 odst. 3 správního řádu a bod 28 rozsudku sp. zn. 10 Azs 438/2021), a protože žalovaná nedala stěžovatelce možnost se vyjádřit k podkladu čj. V 80/2020-SO v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu, měl krajský soud zrušit rozhodnutí žalované a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Jelikož tak neučinil, zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti, pro kterou je třeba jej zrušit. Současně je namístě zrušit i rozhodnutí žalované, neboť bude na ní, aby tyto nedostatky odstranila.

[35] Nejvyšší správní soud pro úplnost s ohledem na závěry krajského soudu v bodě 44 napadeného rozsudku dodává, že na nyní projednávanou věc nedopadají závěry rozsudku *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*. Nikoli však z důvodů uvedených krajským soudem, který se pokusil nynější věc skutkově odlišit od věci řešené ESLP. Rozsudek *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* se netýká jen specifické skutkové situace, kterou ESLP řešil, ale stanoví obecná pravidla, jimiž dále posouvá judikaturu v přístupu k utajovaným skutečnostem (viz §§ 113 až 157 zmíněného rozsudku). Na nynější věc však závěry ESLP nedopadají proto, že ESLP v této věci vykládal článek 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy procesní ochranu cizince legálně pobývajícího na území státu před vyhoštěním. Tato ochrana již pojmově nemůže dopadat na cizince, který v zahraničí teprve usiluje o to získat pobytový titul, stejně jako stěžovatelka.

III.3 K otázce, zda jsou skutečnosti uvedené v utajovaných podkladech dostatečně individualizovány

[36] Listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, nikoliv vymyšlené. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Nelze totiž připustit, aby pod rouškou údajných utajovaných informací, o jejichž relevanci si nelze učinit úsudek, bylo svévolně a bez spolehlivých skutkových důvodů nakládáno s osudy lidí (rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, bod 22).

[37] Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je založeno na existenci utajované informace (rozsudek krajského soudu osvědčuje v souladu se zákonnými požadavky dostatečnou kvalitu utajované informace a může jen shrnout podstatu důvodů, na jejichž

základě učinil správní orgán žalobou napadené rozhodnutí), nelze proto klást náročné požadavky na konkrétnost a kvalitu argumentace v kasační stížnosti stěžovatelky. I kdyby totiž správní orgány splnily svou zákonnou povinnost a sdělily v obecné rovině stěžovatelce, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají (což se v nynějším případě nestalo, viz body [31] a [32] výše), přesto by stěžovatelka nebyla s to namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost. Její roli proto přebírá soud, který musí mít možnost přezkoumat relevanci všech předložených informací.

[38] Nejvyšší správní soud se seznámil s utajovanými informacemi, které nejsou součástí správního spisu. Je zjevné, že informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o tom, že pobyt stěžovatelky na území není v zájmu ČR, výše uvedené požadavky nesplňují. Utajované informace v převažující části obsahují jen obecná fakta a tvrzení o migraci z Vietnamu do ČR. Jde namnoze o fakta dokonce i všeobecně známá, důvody jejich utajení proto zdejšímu soudu unikají. Obecnou závažnost těchto poznatků Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje. Jiné je to však ohledně individualizace těchto okolností ve vztahu ke stěžovatelce. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu chválí snahu žalované, která předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně opakovaně rušila, neboť utajené podklady nebyly ve vztahu ke stěžovatelce dostatečně individualizované. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že ani nynější rozhodnutí správního orgánu I. stupně s individualizací podkladů nijak nepokročilo.

[39] Jedinou konkrétnější skutečností, kterou lze v utajovaných podkladech ve vztahu ke stěžovatelce najít, je tvrzení, že je určitým dílčím způsobem spojena s organizovanou zločineckou skupinou (shodně viz str. 8 a 10 rozhodnutí žalované). To by mohl být důvod k zamítnutí stěžovatelčiny žádosti. Pro věc je bez významu, že stěžovatelka přímo členem organizované skupiny nebyla. Pro použitelnost § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (pobyt cizince na území není v zájmu ČR) postačí, jsou-li tu dostatečné indicie například o tom, že cizinec využil služeb kriminálního gangu třeba tak, že mu uhradil nebo chtěl uhradit nějakou peněžitou částku, doporučil využití gangu jiným vietnamským občanům, případně ho nějak jinak podpořil či chtěl podpořit, byť by se tím sám trestného činu nedopustil (tyto příklady uvádí Nejvyšší správní soud jen hypoteticky a ilustrativně, bez přímého vztahu k věci stěžovatelky).

[40] Problém však je, že v utajované informaci není uvedeno nic bližšího ohledně toho, co stěžovatelka skutečně učinila. Tvrzení uvedené v podkladech postrádá jakékoli údaje časové, místní a zdrojové. Nejvyšší správní soud opakuje, že správní soudy v podobných věcech fakticky nahrazují obhajobu a musí tak namísto ní ověřit věrohodnost a přesvědčivost skutkových zjištění. Ovšem informace v podobě, v jaké je Nejvyšší správní soud v utajovaných podkladech zhlédl, nedávají soudu záruku, že jde o informace věrohodné a dostatečně přesvědčivé pro klíčový závěr, že to byla právě stěžovatelka, kdo měl učinit to, co se v utajované zprávě vágně uvádí (viz bod [36] výše).

[41] Další důvody v utajované informaci obsažené (nejrůznější obsáhlé úvahy a informace o povaze imigrace z Vietnamu) jsou pak již jen zcela obecné a vztahují se v podstatě k jakémukoli vietnamskému žadateli o vydání zaměstnanecké karty.

[42] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že informace obsažená v utajovaných podkladech je ve vztahu ke stěžovatelce zcela nedostačující, a to v podobě, která znemožňuje soudu si o ní učinit jakýkoli úsudek. Je třeba přesněji uvést fakta (mimo jiné místní a časové údaje), zdroj a způsob jejich zjištění či ověření, popisující chování, jednání či další činnosti stěžovatelky, případně dalších osob. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí soudu přezkoumat správnost závěru správních orgánů, že pobyt stěžovatelky na území není v zájmu ČR.

[43] Důsledkem toho, že utajované informace neobsahují skutečnosti dostatečně se vztahující k osobě stěžovatelky, je i to, že se správní orgány v rozhodnutích nepokusily o srozumitelné shrnutí podstaty důvodů, na kterých svá rozhodnutí založily (§ 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[44] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že skutková podstata věci, z níž správní orgány vycházely, nemá dostatečnou oporu ve spise, a ani obsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nepromítá v minimální míře důvody, pro které byla žádost stěžovatelky zamítnuta. Pro tuto vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušit. Jelikož tak neučinil, zatížil napadený rozsudek vadou, pro kterou je třeba jej zrušit. Současně je namístě zrušit z tohoto důvodu i rozhodnutí žalované, neboť bude na ní, aby tuto vadu v dalším řízení odstranila. Skutková nedostatečnost rozhodnutí (opírající se o fakta ve vztahu ke stěžovatelce neindividualizovaná) musí být odstraněna nejspíše vyžádáním doplnění utajované informace.

III.4 K ústavnosti § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců

[45] Stěžovatelka namítá, že § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců je protiústavní.

[46] Podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*

[47] Otázkou ústavnosti citovaného usnesení se již detailně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 10 Azs 438/2021. Dospěl k závěru, že § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců je ústavně konformní. Protože nyní rozhodující senát neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit, odkazuje v podrobnostech na část III.C. rozsudku sp. zn. 10 Azs 438/2021, ve které je podrobně odůvodněno, proč § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců není protiústavní. Bylo by proto nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivity řízení zde tyto důvody znovu rozsáhle rekapitulovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož by krajský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu mohl žalobě pouze vyhovět a vrátit věc žalované,

rozhodl Nejvyšší správní soud současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s]. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, a to zejména v bodech [34] a [44] výše [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[49] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalované, stěžovatelka proto měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaná povinna podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit stěžovatelce náklady řízení před soudem.

[50] Náklady řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje čtyři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a v sepsání žaloby, repliky k vyjádření žalované a podnětu k předložení věci Ústavnímu soudu a k přerušení řízení [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 4 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 4 x 300 Kč. Zástupci stěžovatelky tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 13 600 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 856 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkem představovaly 19 456 Kč.

[51] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v sepsání blanketní kasační stížnosti a jejího doplnění ze dne 24. 9. 2021 a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Náklady řízení před Nejvyšší správním soudem tedy celkem představovaly 13 228 Kč.

[52] Celkem tedy má stěžovatelka právo na náhradu nákladů ve výši 32 684 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna stěžovatelce zaplatit k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. června 2023

Petr Mikeš
předseda senátu